

סיכום פרק ב' בירמיהו

בפרק א' למדנו שהקב"ה מודיע לירמיהו שהוא נוצר מבטן להיות נביא, ושכבר הראה לאדם הראשון כי הוא עתיד להיות נביא, ולמשה רבינו נאמר עליו בנבואה נביא אקים להם כמוך,

ירמיהו חושש להנבא באומרו כי נער אנוכי, והקב"ה מסביר לו כי בהיותו שליח של הקב"ה אין הבדל אם הוא צעיר, או זקן ורגיל בנבואה, הקב"ה שולח ידו אל פיו והוא מרגיש כי הוא מוכן להיות נביא,

אחר כך למדנו שהקב"ה נגלה לירמיהו בנבואה ומראה לו בשני משלים, במשל מקל השקד ובמשל הסיר הנפוח על עתידו של העם אם לא ישוב בתשובה, והוא מצווה על ירמיהו להוכיח את העם בגלוי ולא לפחוד לומר להם את הנבואה החמורה הזאת,

בפרק ב' נלמד על המשך דברי הקב"ה אל ירמיהו, בהם הקב"ה מגלה לישראל את גודל אהבתו אליהם בגלל שהלכו אחריו בלב שלם וקבלו את תורתו באהבה, ולכן מתאוה לתשובתם, גם מבטיחם כי לא יכלה אותם ושהגויים שיפגעו בהם יענשו בחומרה,

אחר כך כביכול מתוכח עם ישראל, ומראה להם עין בעין איך הוא נהג איתם כאב עם בנו, הולך אותם במדבר הנורא בלא שירגישו כלל את נוראותיו, הכניסם לארץ ישראל שהיא הארץ המיוחדת לו, ונתן להם לאכול את פריה הטוב ואף לזכות בשפע רוחני בארץ הנבחרת הזאת, ועמ"י טימא את הארץ הזאת בתועבות חמורות ביותר,

הקב"ה מתאר את גודל הבגידה ואת הטפשות שבה, כאשר עזבו את ה' הטוב וחוקיו הטובים והישרים, ובחרו להם ע"ז שאין בה ממש, גם מודיע ותובע את הנביאים, הסנהדרין והמנהיגים, על שלא הובילו את העם ללכת בדרך ה', ומתאר איך עמ"י ימסר לביזה וימשלו בו כעבד,

הקב"ה מודיע לעם שכל הבריתות וההסכמים עם שכניהם להצילם ממלחמה לא יעילו להם, מתאר את התפשטות הע"ז בצורה כה נרחבת, ממשיל את האומה לבכרה קלה המשרכת דרכיה ואי אפשר לעוצרה ולהשיבה לדרך הטובה,

שוב חוזר הקב"ה ומוכיח לישראל כמה טוב היה להם במדבר, מזהירם מפני הגלות הנוראה, מוכיחם על אמרם כאילו לא חטאו, ועל שכאשר צר להם פונים אל הקב"ה ואח"כ מפנים לו עורף, ומבטיחם שוב כי לא יצליחו להשמר מהרעה הנוראה העתידה לבא עליהם אם לא ישובו בתשובה,